

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/242/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7718201486
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7718201486.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne K. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., Na T. 17XX/XX, zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 1.775,75 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 24Csp/39/2018-75 z 5.3.2019 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.775,75 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 12.5.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania.

M e n í rozsudok v prevyšujúcej časti vyhovujúceho výroku tak, že žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.775,75 € za obdobie od 9.3.2016 do 11.5.2018 zamietá.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni 100 % trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.775,75 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 9.3.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a priznal žalobkyni tiež nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. V celom rozsahu tým vyhovel žalobe, ktorú žalobkyňa skutkovo odôvodnila tvrdením, že dňa 30.7.2012 uzavrela so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300049535 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver v sume 1.284,25 € (po odpočítaní odplaty 215,75 € za službu možnosti odkladu splatnosti splátok od dohodnutej úverovej sumy 1.500 €), ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 80,37 €, s výškou úrokovej sadzby 70,01 % ročne, RPMN- 68,83 %, s priemernou RPMN - 46,52 %, schválenou výškou revolvingu 790,84 €, celkovou čiastkou, ktorú musí celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 €, s odplatom za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok vo výške 215,75 € a ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 %. Žalovaný so žalobkyňou prostredníctvom finančného agenta spísal žiadosť o poskytnutie úveru systematicky včlenenú do bodu 5 úverovej zmluvy „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ a v takejto podobe návrh úverovej zmluvy dňa 30.7.2012 podpísal, v bode 5 úverová zmluva obsahovala údaj o výške úveru 1.500,- €, o počte a splatnosti mesačných splátok (42 splátok, splatných k 6. dňu v mesiaci), výške mesačnej splátky (80,37 €), o celkovej čiastke, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť (3.375,54 €), o predpokladanej RPMN úveru (70,01 %), ročnej úrokovej sadzbe úveru (70,01 %), ďalej údaj o

priemernej RPMN - 46,52 %, poskytnutej čiastke revolvingu 790,84 €, celkovej čiastke pri revolvingu 1.928,88 €, predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročnej úrokovej sadzbe revolvingu -76,21 %. Bod 6 úverovej zmluvy „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ nebol v čase podpisu návrhu úverovej zmluvy žalobkyňou vyplnený a až dodatočne doň žalovaný doplnil rovnaké údaje ako sú uvedené v bode 5 úverovej zmluvy s tým rozdielom, že výška RPMN úveru predstavovala podľa tejto časti úverovej zmluvy 68,83 %, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,49 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 8,75 %. Žalobkyňa postupnými splátkami na svoj záväzok vrátiť takto poskytnuté peniaze s dohodnutými úrokmi zaplatila žalovanému spolu sumu 3.060 €, z ktorej sa žalobou domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.772,75 € na podklade argumentácie, že v úverovej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, údaj o členení splátok na istinu, úrok a iné poplatky, údaje o splatnosti jednotlivých splátok a presnej výške úveru, údaje o výške RPMN a výške úveru v nej nie sú správne a z dôvodu nesúladu medzi údajom o RPMN v návrhu úverovej zmluvy a v jeho akceptácii, je preto potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Žalobkyňa taktiež poukázala aj na dohodu o poskytnutí služby odkladu troch akýchkoľvek splátok, uzavretú so žalovaným spolu so zmluvou o úvere dňa 30.7.2012, za ktorú žalovaný požadoval odplatu vo výške 215,75 €, splatnú dňom uzavretia tejto dohody, pričom veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní pohľadávok. Dohoda o poskytnutí služby je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. mu nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnuté v bode 10. zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou žiadosti/zmluvy, podľa žalobkyne možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobkyňi nižší úver, ako bolo dojednané.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel zo zistení zodpovedajúcim podstatným tvrdeniam žalobkyne o uzavretí úverovej zmluvy a dohody o poskytnutí služieb a o úverových podmienkach. Mal za preukázané, že úverová zmluva skutočne neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaje o konečnej splatnosti úveru a presnej výške úveru, údaj o priemernej RPMN je v zmluve uvedený v nesprávnej výške, dojednanie o RPMN nie je platné, nakoľko medzi zmluvou a žiadosťou je nesúlad v tam určenej výške RPMN a výška RPMN je nesprávne vypočítaná, nakoľko v nej žalovaný nepremietol plnenie na základe dohody o poskytovaní služieb (bod 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2 písm. a) až k), r), y) a § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a ust. § 3 ods. 1, § 39, § 37 ods. 1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. k), § 53 ods. 5 a 9, § 451 ods. 1, § 456, § 458 ods. 1, § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pri zakladaní ktorého neboli podľa jeho záveru v úverovej zmluve vyjadrené údaje o konečnej splatnosti úveru, o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy a údaj o celkovej výške úveru predstavujúcej jej obligatórne náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f), k), y) a j) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Konštatoval v tejto súvislosti, že údaj o konečnej splatnosti úveru musí byť v úverovej zmluve vyjadrený výslovne a nepostačuje len jeho vyvoditeľnosť z ďalších zmluvných náležitostí, napr. z počtu splátok úveru, čo má za následok neurčitost právneho úkonu. Tento údaj sa nachádza iba na dokumente oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktorý však nemožno považovať za zmluvu samotnú z dôvodu, že toto oznámenie je z iného dátumu ako samotná zmluva podpísaná žalobkyňou, teda netvorí a ani nemohla tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere a zároveň nemá ani údaj, ktorý by dodatočne spotrebiteľ po jeho oznámení kontrahoval, teda s ním prejavil súhlas, a to z dôvodu, že tento dokument nebol spotrebiteľom podpísaný. Takýto postup žalovaného súd považoval za obchádzanie povinnosti riadne poskytnúť spotrebiteľovi údaje požadované zákonom pri podpisovaní zmluvy samotnej spotrebiteľom. Je neprípustné, aby si mal spotrebiteľ sám vychádzať z veľkého množstva údajov v zmluve a ich komplikovanú informačnú výpovednú hodnotu a zrozumiteľnosť mal termín konečnej splatnosti sám presne vypočítat. Rovnaké dôvody súd prvej inštancie uviedol i v súvislosti s údajom o výške, počte a termínoch splátok, ktorý podľa názoru súdu musí byť podľa zákona vymedzený zvlášť ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda k istine, k úrokom a tiež k iným poplatkom. V zmluve sa však nachádza iba výška splátky. V zmluve zo dňa 30.7.2012 je tiež uvedená nesprávna priemerná hodnota RPMN vo výške 46,52 %, pričom MF SR pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov vo výške do 1.500,- Eur na 3. štvrtrok kalendárneho roku 2012 stanovilo priemernú hodnotu RPMN v odlišnej percentuálnej výške,

ktorá je tabuľkovo dohľadateľná na internetovej stránke MF SR. Už samotná táto skutočnosť postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, pretože uvedenie nesprávneho údajá má rovnaký následok ako absencia údajá. V úverovej zmluve absentuje aj údaj o presnej výške úveru, a to z dôvodu, že zmluva uvádza sumu vo výške 1.500,- €, avšak reálne bolo poskytnutých 1.284,25 €, žalovaný si pri poskytnutí úveru započítal fiktívnu a neexistujúcu pohľadávku vo výške 215,75 € za službu poskytnutia možnosti odkladu maximálne troch splátok na základe potencionálnej žiadosti žalobkyne a podľa posúdenia súdu sa jedná o jednoznačnú nekalú obchodnú praktiku a zároveň tým je uvedená v zmluve aj neprijateľná zmluvná podmienka. Výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, nakoľko žalovaný pri výpočte nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 úverovej zmluvy a predstavuje v skutočnosti podľa výpočtu v danom prípade viac ako 90 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov, z čoho vyplýva, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby. Úrok z úveru vo výške 70,01 % v r. 2012 súd považoval za neprimeraný a úžernický, a to vzhľadom na pomery finančného trhu v SR v tomto kalendárnom roku a daný typ úverového vzťahu. Z týchto obsahových nedostatkov úverovej zmluvy súd prvej inštancie vyvodil s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. domnienku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie vyvodil tiež záver, že dohoda o poskytovaní služieb je absolútne neplatná podľa § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj pre účelové obchádzanie zákona, pretože zjavne absentuje prejav vôle žalobkyne takúto zmluvu uzavrieť. Súd mal za to, že zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru žalovaný vopred vnútil pripraveným predtlačným tlačivom žalobkyne aj iný úkon než ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu, žalobkyňa ako osoba neznalá zákona bez podrobnejšieho pre ňu zrozumiteľnejšieho výkladu obsahu dohody o poskytnutí služby, nebola schopná posúdiť následky tejto nedostatočnej vedomosti a informovanosti, z čoho vyplýva nedostatok jej vôle ako spotrebiteľa vstúpiť do dohody o poskytnutí služby so žalovaným. Plnenia zo zmluvy o poskytnutí služby preto nemožno započítať na úhradu odmeny v nej uvedenej a je namieste ich započítať na úhradu záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Podľa názoru súdu uzavretie takejto zmluvy je typickou praktikou nekalej povahy, keď priemerný spotrebiteľ nevie, či konkrétna suma ide na splátku úveru alebo na odmenu za službu. Súd nemôže akceptovať, aby úhrady od dlžníka boli prioritne započítané na odmenu za služby, a nie na splatenie úveru. Takúto zmluvu o poskytnutí služby považoval za zmluvu, ktorej účelom je navýšiť odplatu za poskytnutý úver tak, aby táto odplata nebola uvedená v zmluve o úvere. Konštatoval v tejto súvislosti, že takýmto spôsobom žalovaný dosiahne to, že uvedená odmena sa nezapočítava ani do výpočtu RPMN a ide o obchádzanie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských a iných úveroch a pôžičkách v znení neskorších predpisov. Už len samotná skutočnosť, že žalovaný jednotlivé ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy vyňal zo štandardnej zmluvy o úvere a formálne ich označil ako samostatnú zmluvu, za účelom navýšenia odplaty vyžadovanej od spotrebiteľa, vykazuje znaky konania rozporného s dobrými mravmi. Žalobkyňa tak bola podľa úvahy súdu prvej inštancie povinná zaplatiť žalovanému na splnenie svojho úverového záväzku zo zmluvy č. 8300049535 len sumu zodpovedajúcu skutočne poskytnutým peniazom (1.284,25 €) a na tomto podklade uzavrel, že žalovaný prijatím sumy 3.060 €, v rozsahu žalovanej sumy získal na úkor žalobkyne majetkový prospech bez právneho dôvodu v sume 1.775,75 €, ktorý je povinný zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vydať. Za omeškanie žalovaného so zaplatením peňažnej sumy 1.775,75 € súd prvej inštancie priznal žalobkyne úroky z omeškania s použitím ust. § 563, § 517 ods. 2 OZ v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. S argumentáciou žalovaného, v ktorej poukázal na závery formulované Súdnym dvorom Európskej únie (ESD) v rozsudku C- 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej, v spojení s čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, sa súd prvej inštancie vysporiadal tak, že k výkladu tohto ustanovenia odkázal na konštantnú judikatúru slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Uviedol, že nie je možné Smernici priznať priamy ani nepriamy účinok, pretože takýto postup by bol contra legem a bola by porušená právna istota. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP plným procesným úspechom žalobkyne v spore.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne v celom jej rozsahu a prizná mu nárok na náhradu trov konania. Nesúhlasil so záverom

súdu prvej inštancie, že medzi stranami sporu nebola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, nakoľko sa jej účastníci nedohodli na RPMN, pretože návrh na uzavretie zmluvy a jeho prijatie obsahujú odlišné hodnoty tohto údaj. Namietal, že súd v prvom rade nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Argumentoval tým, že z povahy niektorých náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu a zákon taký konsenz ani nepredpokladá (čo je na prvý pohľad zrejme pri údajoch ako je adresa a označenie kontrolného orgánu, ktorý je určený zákonom, priemerná hodnota RPMN, ktorú určuje Ministerstvo financií SR). Poukázal na to, že hodnota RPMN sa medzi stranami úveru nedojednávava, a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. K podobnému záveru dospela aj súdna prax v ust. § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. Údaj o RPMN má byť určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy a pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, a nie v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa citovaného zákona, teda výpočtom podľa vzorca zák. č. 129/2010 Z.z. v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 zmluvy, porušil by zákon č. 129/2010 Z.z. Z rozsudku žalovanému nie je ani zrejme, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobkyňa vlastne navrhla údaj o RPMN, keďže žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Na základe uvedených skutočností mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/839/2016 zo dňa 29.6.2016. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti úveru z dôvodu nesprávnosti údajov o výške úveru, nakoľko z úveru bola odpočítaná odplata podľa dohody o poskytnutí služby, a teda došlo k vyplateniu nižšej sumy. Pojem poskytnutý úver podľa úvahy žalovaného nemôže byť zhodný len s vyplatenou sumou, ide o dva rozličné pojmy, kde poskytnutie úveru je širší pojem ako vyplatenie úveru. Vyplatiť totiž znamená aj spôsob plnenia, teda danie (dare), pričom poskytnutie neznamená len vyplatenie, ale aj iné spôsoby splnenia záväzku. Uvedené vyplýva aj z ust. § 497 Obchodného zákonníka, ako aj z ust. § 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého sa spotrebiteľský úver môže poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov. Príkladom uviedol, že pri refinancovaní úveru dlžník častokrát neobdrží žiadnu čiastku (nie je mu nič vyplatené), čo však neznamená, že úver mu nebol poskytnutý. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade bola časť úveru poskytnutá žalobkyni započítaním, aby poplatok za službu nemusela uhradiť alebo splniť iným spôsobom, pričom zvyšná časť úveru jej bola poskytnutá prevodom na účet (teda vyplatením). Súd prvej inštancie preto nesprávne posúdil otázku, čo je poskytnutým úverom a dospel k nesprávnym záverom o tejto náležitosti. Samotný poplatok za poskytnutie úveru objektívne ani nemohol byť zaradený do sumy úveru, ako to tvrdí súd. Namietal, že súd prvej inštancie neposúdil primeranosť výšky úrokov podľa príslušných zákonných ustanovení a dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy. Výška úrokov v danom prípade sa musí posudzovať jednak podľa Obchodného zákonníka, nakoľko sa jedná o úverovú zmluvu a jednak podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Základná regulácia úrokov vyplýva z ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je dlžník povinný platiť dohodnuté úroky, inak úroky v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške - táto právna úprava má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko ide o lex specialis pred všeobecnou úpravou občianskeho práva. Posúdenie úverovej zmluvy ako neplatnej neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. Poukázal na všeobecné a ustálené pravidlo výkladu právnych predpisov a ich aplikácie, podľa ktorého pri posudzovaní platnosti právneho úkonu platí zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva právny úkon platný aspoň v časti než ako by mal byť právny úkon posúdený za neplatný. Vytkol súdu, že neposudzoval výšku úrokov podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na priemerné úrokové sadzby bánk, k takému postupu ho zákon neopravňuje. Na podporu svojej argumentácie odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 45/2013 zo dňa 26.10.2015. Nesúhlasil s úvahou súdu prvej inštancie, ktorý založil posúdenie tejto otázky na porovnaní s obvyklými úrokmi obchodných bánk a vyjadril názor, že stav na finančnom trhu, ktorý je východiskový pre posúdenie primeranosti úrokov podľa ust. § 53 ods. 6 OZ je potrebné zistiť z vyhodnotenia podmienok, za ktorých v rozhodnom čase poskytovali úvery všetky subjekty na finančnom trhu, včítane subjektov nebankových. Zároveň z uvedeného zák. ust. podľa argumentácie žalovaného

vyplýva tiež, že etalónom pre porovnanie nemajú byť len úroky, ale úverová odplata, ktorá v sebe zahŕňa okrem úrokov tiež aj iné náklady spojené s úverom. Za podstatné prevýšenie pritom považoval také, ktoré je viac ako 25 - 27 %. Citoval v tejto súvislosti z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.3.2016. Tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., a preto nemohol dôjsť k správne záveru o výške RPMN, pričom nesprávnosti sa súd dopustil tiež pri aplikácii ust. 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Spôsob interpretácie tejto normy súdom prvej inštancie je v rozpore s cieľmi a zmyslom Smernice č. 2008/48/ES a s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ESD) vo veci C- 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Poukázal tiež na to, že implementačnú nedôslednosť, ktorá sa vo svetle tohto rozhodnutia stala zrejmom, odstránil zákonodarca vo vnútroštátnej úprave medzi iným tiež i vypustením tohto zákonného ustanovenia. Podľa jeho názoru je údaj o konečnej splatnosti úveru v úverovej zmluve dostatočne určito vyjadrený a pokiaľ by tomu aj nebolo, nakoľko sa nejedná o unijným právom aprobovaný dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nemal by byť za taký považovaný ani na vnútroštátnej úrovni. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, v zmysle ktorého v zmysle ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, pričom zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Vytkol v tomto smere súdu prvej inštancie nesprávnosť, ktorej sa mal dopustiť pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a tvrdil, že požiadavka na rozčlenenie splátok aj v období pred 1.5.2018 (kedy do účinnosti vstúpila novela zákona) bola neopodstatnená. Poukázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 a zdôraznil, že jazykový doslovný výklad právnej normy [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.] podávaný súdom odporuje v prvom rade systematickému výkladu, podstata ktorého spočíva v tom, aký význam má obsah určitého ustanovenia i pri zohľadnení iných zákonných ustanovení (prípadne ustanovení iného zákona). V súvislosti s výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je prvým ustanovením, ktoré treba zohľadniť ust. § 9 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ má právo požadovať tzv. amortizačnú tabuľku obsahujúcu rozpis splátok a členenie splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpis splátky, potom aký logický a opodstatnený by bol zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona, keď dané údaje by už mal priamo v zmluve. Uvedené len potvrdzuje, že záver založený na jazykovom výklade popiera význam ust. § 9 ods. 5. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti, pričom ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti, či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Uvádzanie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné (t.j. pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke mení a výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania) alebo lineárne (pomer časti určenej na istinu a časti na úroky sa v každej splátke nemení, výška splátky ako celku zostáva zachovaná po celú dobu splácania). Namietal taktiež nesprávnosť záveru súdu, že priemerná hodnota RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne, nakoľko súd pri rozhodovaní postupoval v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. y) a § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a vyhláškou MF SR č. 289/2010 Z.z., keď použil úplne iné a zjavne nesprávne údaje o priemernej hodnote RPMN. V prípade zmluvy zo dňa 30.7.2012 boli rozhodujúce údaje, ktoré boli zverejnené za 2. štvrtrok 2012 na portáli MF SR dňa 30.6.2012. Súhrnné informácie, na ktoré poukázal konajúci súd, boli zverejnené na príslušnom portáli až po skončení 3. štvrtroku, teda až v októbri 2012, preto ich použitie v období uzatvorenia zmlúv je objektívne nemožné a vylúčené. Citoval ust. § 2 vyhlášky MF SR č. 289/2010 Z.z. a bod 7 jej prílohy, v zmysle ktorého zabezpečením sa rozumie dohoda, na základe ktorej je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva. Záverom nesúhlasil s rozhodnutím v časti úroku z omeškania, pretože žiadnym dôkazom nebol preukázaný vznik omeškania dňa 9.3.2016.

5. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov a vytýkajúcimi napadnutému rozsudku tiež vady v právnom posúdení veci, žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu sa stotožnila so skutkovými závermi súdu prvej inštancie i so spôsobom jeho právneho posúdenia veci a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Uviedla, že rozsudok je dostatočne zdôvodnený a odvolanie žalovaného neobsahuje nové skutočnosti odlišné od tých, ku ktorým sa už vyjadrila vyjadrením k odporu proti platobnému rozkazu. Opätovne poukázala na to, že v zmluve nie je uvedený správny údaj o priemernej RPMN, čo vyplýva aj z listinného dôkazu predloženého samotným žalovaným k odvolaniu. V súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2012 je uvedený údaj o priemernej výške RPMN 45,60 %, avšak v zmluve je uvedený údaj o priemernej RPMN - 46,52 %, teda údaj platný za 1. štvrťrok 2012, z čoho vyplýva, že tento údaj je nesprávny a v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Skonštatovala, že pokiaľ v prípade podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný odkazuje na zmluvné dojednania (ktoré by podľa čl. 7 zmluvy o úvere mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu), tieto zmluvné dojednania ani neboli podpísané. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/396/2014 zo dňa 10.2.2015, v ktorom súd skonštatoval, že obchodné podmienky sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Na námietku žalovaného týkajúcu údajov o RPMN uviedla, že RPMN je v zmluve o úvere uvedená v neprospech spotrebiteľa a nie je to len nesúlad jej výšky v bode 5 a 6. V zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko úverová zmluva v časti RPMN nezohľadňuje aj náklady (215,75 €) na základe dohody o službách ako služby doplnkovej, tak ako to ukladá ust. § 2 písm. g) a i) zákona o spotrebiteľských úveroch, čo považovala za zavádzajúce (klamlivé) vo vzťahu k spotrebiteľovi a v jeho neprospech. Navyše v bode 6 úverovej zmluvy je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,01 % a RPMN len 68,83 %, čo je matematický i logický nezmysel, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. RPMN je tak v zmluve uvedená nesprávne v jej neprospech, čo tiež spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby 70,01 % je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Uviedla, že NBS na svojej internetovej stránke zverejnila priemerné úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov, ktoré v období 7/2012 boli vo výške 11,98 %. Zdôraznila, že i keď nepovažuje za správne porovnávať cenu úveru s inými nebankovými spoločnosťami, ktoré ich často stanovujú v spoločensky nežiaducom rozsahu, zároveň je potrebné zohľadniť vyššiu mieru rizika nebankovej spoločnosti pri poskytovaní úveru, a preto u takéhoto subjektu sa dajú akceptovať vyššie úroky ako v bankách, ale len v primeranom navýšení. Na podporu svojej argumentácie poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/151/2013 z 25.9.2013 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.4.2012. V danom prípade úroková sadzba 70,01 % takmer šesťnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami spotrebiteľom (11,98 %). Poukázala na rozhodnutie sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009, v ktorom Najvyšší súd SR dospel k záveru, že aj v prípade spotrebiteľskej zmluvy, kde žalobca vystupoval ako nebankový subjekt, je potrebné úrokovú sadzbu porovnávať s úrokovou sadzbou peňažných ústavov používanou v čase uzatvorenia zmluvy. Nepochybne teda ide o úrok v rozpore s dobrými mravmi. Súhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že zákon o spotrebiteľských úveroch nevyžaduje, aby podmienky vyplývajúce z ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď v žalobe poukazovala na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný, a preto navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti vyhovujúceho výroku vo veci samej je vecne správny a odvolanie žalovaného je dôvodné iba v časti úrokov z omeškania, ktoré súd žalobkyňi nesprávne priznal (tiež) za obdobie od 9.3.2016 do 11.5.2018. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.5.2020 o 10.05 hod. po predchádzajúcom

oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

8. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP, nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru a súvisiacich skutkových záverov. So zreteľom na dôvody, na podklade ktorých súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v odvolacom konaní kľúčovou právnou otázkou úplnosti úverovej zmluvy z hľadiska obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 písm. f/ (údaj o konečnej splatnosti úveru) a ust. § 9 ods. 2 písm. k/ (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), i/ (údaj o výške úrovekovej sadzby), písm. h/ (údaj o RPMN úveru) a písm. y/ (údaj o priemernej RPMN) spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia.

9. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd neaplikoval právnú normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnou normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

10. Súd prvej inštancie záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalobkyňa nesporne v takomto postavení nevystupovala (§ 52 ods. 3 a 4 OZ), celkom správne posúdil ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a vzhľadom na to správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalovaným ako dodávateľom a žalobkyňou v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zákon č. 129/2010 Z.z. I napriek tomu, že na posudzovaný prípad súd prvej inštancie aplikoval správnu normu, sčasti nesprávne ju ale interpretoval.

11. Súd prvej inštancie predovšetkým nesprávne vychádzal z toho, že úverová zmluva medzi stranami sporu nebola uzavretá v zákonom predpísanej písomnej forme. Jeho právny názor bol vystavaný na úvahe, že k uzavretiu úverovej zmluvy (k zmluvnému konsenzu) medzi stranami vôbec nedošlo, pretože zjednodušene povedané, v písomnej akceptácii návrhu úverovej zmluvy žalovaným bol uvedený iný údaj o RPMN vzťahujúcej sa na poskytnutý úver, než bol uvedený v návrhu (žiadosti žalobkyne o poskytnutie úveru). I keď sa v úverovej zmluve táto disproporcija údajov skutočne vyskytuje, vyžadovala podľa názoru odvolacieho súdu v záujme spravodlivého usporiadania širšiu pozornosť zo strany súdu prvej inštancie. Hneď na úvod považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť skutočnosť, že vysvetlenie, prečo žalovaný v súvislosti s akceptáciou návrhu úverovej zmluvy dopíňal do nej údaje už raz vnesené, zreteľne podáva bod 2.1 časti 2 Všeobecných zmluvných dojednaní, ktorým si žalovaný vymienil právo v nadväznosti na posúdenie schopnosti splácať úver dlžníkom výšku požadovaného úveru znížiť a odsúhlasiť tým vyvolané iné parametre úveru s tým však, že úroková sadzba a RPMN nemohli byť schválené vo vyšších sadzbách ako boli uvedené v návrhu. Z uvedeného vyplýva, že žalovaným zvolený postup a ním sledovaný zámer, spočívajúci v možnosti zníženia výšky úveru, pokiaľ to bude opodstatnené výsledkom posúdenia schopnosti dlžníka splácať úver v ním požadovanej sume, bez ďalšieho nemožno považovať za nepoctivý, pričom v okolnostiach prípadu ani z rozhodovacej činnosti odvolaciemu súdu nie je známe, aby žalovaný toto prehodnocovanie výšky úveru, v praktickej rovine duplicitné vyplňanie údajov v úverovej zmluve, na ťarchu spotrebiteľov akokoľvek zneužíval. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 5/2014, v ktorom tento konštatoval, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu zmluvy nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať, lebo evidentne zasahujú do zmluvnej slobody občana, vyplývajúcej z princípu zmluvnej voľnosti (autonómie vôle) podľa čl. 2 ods. 3 ústavy. Ústavný súd v tomto rozhodnutí zároveň zdôraznil, že jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý vedie k platnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou a nie zásadou. Taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom nezakladajúcim jej neplatnosť, preto nie je ústavne konformná a je v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 ústavy. Obsahovo výstižnými a inšpiratívnymi k prejednávanej veci sú tiež závery Ústavného súdu ČR v jeho rozhodnutí sp. zn. IV.ÚS 340/2012 podľa ktorých preferencia výkladu uchovávaného právny úkon v

platnosti kladie vysoké nároky na odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým sa právny úkon vyhlasuje za neplatný. Z takého rozhodnutia musí byť najmä dostatočne zrejmé, z akého právneho dôvodu má neplatnosť právneho úkonu vyplývať, či porušenie danej právnej normy vedie k neplatnosti právneho úkonu alebo k inému právnemu následku (náhrada škody, povinnosť vyzvať na odstránenie procesných nedostatkov) a aké skutkové zistenia preukazujú naplnenie predpokladov právnej normy, z ktorej vyplýva neplatnosť právneho úkonu. Z ústavného hľadiska požiadavky právnej istoty a preferencie platnosti právnych úkonov je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Zároveň majú sudy pri posudzovaní neplatnosti právnych úkonov zohľadniť aj zmysel a účel právnej úpravy, ktorá s určitým nedostatkom právneho úkonu spája právny následok v podobe jeho neplatnosti. Tieto závery boli síce prijaté pri riešení otázok, týkajúcich sa spôsobu posudzovania vôle z hľadiska platnosti právnych úkonov, niet však podľa odvolacieho súdu rozumného dôvodu posudzovať prejavy vôle z hľadiska vzniku právnych úkonov podľa odlišných kritérií. To potom znamená, že prílišný právny formalizmus a prehnané nároky na formuláciu nemôžu mať priestor ani pri posudzovaní prejavov vôle urobených účastníkmi v súvislosti so vznikom právnych úkonov, v prípade nejasností je potrebné uprednostniť ich výklad vedúci k zachovaniu sledovaných účinkov a prípadný záver, že tieto prejavy do právneho úkonu nevyústili, by mal byť celkom krajným spôsobom posúdenia, ktorý je potrebné zvlášť presvedčivo zdôvodniť.

12. V bode 5 úverová zmluva podľa jeho označenia obsahovala údaje o požadovanom revolvingovom úvere a v bode 6 údaje o schválenom úvere. V konaní nebolo medzi stranami sporným, že po vyplnení údajov o úvere v bode 5 podpísala úverovú zmluvu (jej návrh) žalobkyňa, že v takejto podobe bol tento návrh úverovej zmluvy predložený žalovanému, ktorý v úverovej zmluve vyplnil údaje podľa pretače v bode 6, návrh zmluvy podpísal a v takejto podobe prijatie úverovej zmluvy došlo žalobkyni. RPMN úveru je v bode 5 vyjadrená údajom 70,01 a v bode 6 úverovej zmluvy údajom 68,83. Ostatné údaje o úvere, včítane objemu poskytnutých peňazí, výšky úroku, počtu a frekvencie splátok a celkovej sumy, ktorú mala žalobkyňa žalovanému zaplatiť, boli v oboch týchto častiach úverovej zmluvy uvedené rovnako. Ostávalo teda posúdiť otázku, či za týchto okolností pre túto disproporciu došlo alebo nie k stretu prejavov vôle strán, potrebnej pre vznik úverovej zmluvy. Negatívna odpoveď súdu prvej inštancie na túto otázku vychádzala z úvahy, že uvedenie iného údaja o RPMN v akceptácii oproti návrhu zmluvy predstavuje modifikáciu obsahu parametrov úveru. Prijatie návrhu s touto zmenou preto nevyhnutne považoval v zmysle ust. § 44 ods. 2 veta prvá OZ za odmietnutie návrhu ako celku. Odvolací súd sa s týmto spôsobom právneho posúdenia povahy a následkov uvedenia rôzneho údaja o RPMN v akceptačnom úkone žalovaného nestotožňuje. Bez potreby hlbšej analýzy totiž možno podľa názoru odvolacieho súdu objektívne vzaté vylúčiť, aby uvedením iného údaja o RPMN v bode 6 úverovej zmluvy žalovaný vzniesol proti návrhu výhrady alebo návrhy smerujúce k rozšíreniu alebo k obmedzeniu dojednaných práv a povinností. Faktom totiž je, že úverová zmluva má formulárovú podobu, ktorú žalovaný sám pripravil a i v časti 5 sám vyplnil (poverenou osobou), pričom žalobkyňa je v hmotnoprávnej pozícii navrhovateľa tohto právneho úkonu len preto, že si žalovaný v rámci rokovaní o uzavretí zmluvy vymienil ešte posúdiť schopnosť žalobkyne splácať úver v žiadanej výške a skrz toho podpísať zmluvu až druhý v poradí. Za tohto stavu je teda nelogické, aby žalovaný nesúhlasil s vlastnými zmluvnými podmienkami, alebo aby z vlastnej vôle chcel do formulára zmluvy doplniť alebo z nej vypustiť niektoré jej ustanovenie. Preto z pohľadu znenia ust. § 44 ods. 2 veta prvá OZ možno podľa posúdenia odvolacieho súdu úvahy o povahe a následkoch uvedenia iného údaja o RPMN v návrhu zmluvy a v jeho prijatí sústrediť do otázky, či túto disproporciu možno považovať za zmenu zmluvných podmienok oproti návrhu zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaj o RPMN napriek tomu, že podľa zákona v zmluve o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedený, nie je výsledkom dohody strán, ale matematickým vyjadrením parametrov (úverovej odplaty a nákladov), na ktorých sa účastníci spotrebiteľskej zmluvy dohodli. Pokiaľ preto pri tom istom okruhu zmluvných podmienok s rovnakými parametrami akceptácia oproti návrhu obsahuje iný údaj o RPMN, jedná sa podľa úvahy odvolacieho súdu nad akúkoľvek pochybnosť buď o omyl alebo o opravu nesprávne vypočítaného a dosadeného údaja. Takáto oprava či zrejmá nedôslednosť nepredstavujú výhradu, doplnenie a ani zmenu návrhu zmluvy, a preto ju nemožno považovať za jeho odmietnutie. Zároveň nemohla negatívne ovplyvniť právne postavenie spotrebiteľa, pretože opravou došlo k zníženiu hodnoty RPMN. Z týchto dôvodov záver súdu prvej inštancie, že k uzavretiu úverovej zmluvy medzi stranami nedošlo, nemožno považovať za správny.

13. Žalovaný v odvolacom konaní súdu prvej inštancie celkom dôvodne vytykal, že pri interpretácii rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, ktorá je výsledkom transpozície Smernice EP a Rady ES č. 2008/48/ES, nezohľadnil ňou stanovený cieľ. Žalovaný sa v priebehu konania pred súdom prvej inštancie

na ustanovenia smernice výslovne odvolával, ale i bez toho bolo povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť jej zhodu s rozhodujúcimi vnútroštátnymi ustanoveniami, aby preveril, či táto smernica bola transponovaná správne a či nie je namieste použiť jej nepriamy alebo priamy účinok. Odvolací súd sa v tejto súvislosti nemohol stotožniť s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého „Teda nestačí, že Smernica hovorí niečo iné ako Zákon, že Súdny dvor EÚ v rozsudku C- 42/15 uviedol, že Smernica sa má vykladať tak alebo onak, musí to byť jedine vnútroštátny súd, ktorý musí skúmať, či môže podľa vnútroštátnych výkladových metód vykladať vnútroštátne právo, teda zákon eurokonformne“. V tomto názore nie je podľa odvolacieho súdu dostatočne premietnutá skutočnosť, že ustanovenia smernice v záujme požiadavky harmonizácie právnych systémov členských štátov EÚ musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou, s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia jej cieľa. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na záver formulovaný Ústavným súdom SR v uznesení sp. zn. III.ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v zmysle ktorého je povinnosťou slovenského vnútroštátneho súdu, ktorá je inkorporovaná aj v základnom práve na súdnu ochranu, nie len ústavne konformná, ale aj eurokonformná interpretácia zákonov. Nezastupiteľným zdrojom poznania a aplikácie práva EÚ je tiež judikatúra ESD, ktorá je jedinou inštitúciou EÚ oprávnenou podávať jej záväzný výklad. Odvolací súd pripomína, že prejudiciálny rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva EÚ, ktoré sa v ňom nachádzajú, síce priamo záväzný len pre vnútroštátny súd, ktorý formuloval prejudiciálnu otázku (Benedetti, 52/76, 3.2.1977, Zb. s.163, bod 26), ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milch, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.6.1969, Zb. s. 165, bod 2), avšak nemožno prehliadať, že judikatúra ESD má najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a cez to jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Preto v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom ESD sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Možno preto konštatovať, že judikatúra ESD má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ESD výkladom únieho ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť. Ustanovenie interpretované ESD musia vnútroštátne súdy aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vynesením prejudiciálneho rozsudku. Prejudiciálny rozsudok totiž nemá konštitutívny, ale deklaratórny charakter (Kempter, C-2/06, 12.2.2008, Zb. s. I-411, bod 35; KühneHeitz, C-453/00, 13.1.2004, Zb. s. I-837, bod 21; Blaizot, 24/86, 2.2.1988, Zb. s. 379, bod 27). Z pohľadu týchto všeobecných východísk odvolací súd konštatuje, že žalovaný sa v rámci svojej obrany v priebehu konania pred súdom prvej inštancie dôvodne dovoľoval nielen eurokonformného výkladu rozhodujúcej vnútroštátnej úpravy, zodpovedajúceho cieľom smernice, ale v jeho intenciách tiež použitia interpretačných záverov vyplývajúcich z rozhodnutia ESD vo veci C- 42/15 zo dňa 9.11.2016 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Žalovaný v tejto súvislosti výstižne poukázal na to, že v tomto rozhodnutí ESD medzi iným podal tiež výklad článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice č. 2008/48/ES z pohľadu potreby vymedzenia v úverovej zmluve tiež štruktúry mesačných splátok v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tento záver premietol vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 Najvyšší súd SR, v ktorom k spôsobu aplikácie ust. § 9 ods. 2 písm. l) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30.4.2018, ktorý zodpovedá na posudzovaný prípad aplikovanému ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., skonštatoval potrebu interpretácie tohto ustanovenia v tom zmysle, že nevyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a že pokiaľ predmetné ustanovenie hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Odvolací súd poznamenáva, že k záverom formulovaným v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd SR prihlásil aj vo svojom neskoršom uznesení sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo 17.4.2018 a opakovane tak urobil tiež v ďalšom svojom rozhodnutí - v uznesení 7Cdo 98/2018 zo dňa 30.1.2019. S týmto právnym názorom sa preto odvolací súd bez výhrad stotožňuje.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že v úverovej zmluve nie je vyjadrená konečná splatnosť úveru. V tomto závere vyšiel súd prvej inštancie z nesprávnej interpretácie

ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., ktoré stanovovalo (v čase uzavretia úverovej zmluvy) ako jednu z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o konečnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku vyšiel prísne z textu tohto zák. ustanovenia a dospel k záveru, že pod údajom o konečnej splatnosti úveru nemožno rozumieť iné, než označenie presného dňa konečnej splatnosti úveru. Odmietol pritom pripustiť, aby vyjadrenie presného údaja o konečnej splatnosti úveru mohlo byť nahradené údajmi o zročnosti a o počte splátok, hoc umožňujú objektívnu určiteľnosť konečnej splatnosti úveru. V prvom rade je potrebné súdu prvej inštancie vytknúť, že spôsob výkladu dotknutej normy v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite nevysvetlil. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že text právnej normy nie vždy zodpovedá jej pravému významu (zmyslu) a preto jazykový výklad nevyhnutne nie je schopný vyriešiť zložitejšie interpretačné problémy, ku ktorým v praxi bežne dochádza. Výlučné používanie jazykového výkladu vedie často k objektívne nespravodlivým záverom. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp. zn. 6MCdo 22/2010 v tejto súvislosti výstižne vyjadril, že je neakceptovateľným momentom aplikácie práva taká jeho realizácia, ktorá vychádza výlučne z rigorózneho jazykového výkladu dotknutých ustanovení. Jazykový výklad je len počiatočným spôsobom prístupu k aplikácii právnej normy; je len východiskom pre objasnenie a ujasnenie si jeho obsahu a účelu, k čomu ostatne slúži celý rad ďalších postupov, ako je výklad logický, systematický, výklad e ratione legis a pod. Súd teda nie je absolútne viazaný iba doslovným znením zákonných ustanovení, ale môže (a v niektorých prípadoch musí), ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov, ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku, ho vyložiť tak, aby závery jeho výkladu boli vo všeobecnosti akceptovateľné a objektívne realizovateľné, inak povedané, aby súd nedospel k výkladu, ktorý význam a účel normy naostatok poprie a sťaží alebo dokonca znemožní jej realizáciu. Interpretácia (výklad) teda slúži na zistenie skutočného významu (zmyslu) právnej normy a jej zamýšľaného pôsobenia. V prípade právnej normy sa interpretáciou snažíme spoznať význam a odstrániť prípadné jej nejasnosti za účelom správneho pochopenia a následného správneho použitia právnej normy v praxi. Podľa názoru formulovaného Ústavným súdom SR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 341/07 v prípade výkladu ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód jazyková, logická, systematická, teleologická, historická a komparatívna absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Interpretáčny záver súdu prvej inštancie týmto požiadavkám právnej praxe podľa posúdenia odvolacieho súdu nezodpovedá. Súd prvej inštancie si pri aplikácii dotknutej normy dostatočne neuviedol, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán tak, aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany, za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Súd prvej inštancie bezpochyby opomenul na vec nazerať takouto optikou spravodlivosti, keďže vo svojich úvahách nereflektoval, že zákonná požiadavka uvedenia v úverovej zmluve tiež údaja o konečnej splatnosti úveru nebola samoučelná, ale jej skutočným zmyslom bolo vytvorenie právnej garancie toho, aby spotrebiteľ mohol jednoducho posúdiť výhodnosť podmienok poskytnutého úveru a následne aby mohol bezproblémovo realizovať práva a povinnosti, ktoré preňho z úverovej zmluvy vyplývajú. To v úvahách o spôsobe interpretácie ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. na posudzovaný prípad nevyhnutne musí viesť k otázke, či vymedzenie konečnej splatnosti úveru vyjadrením počtu splátok a ich splatnosti môže objektívne viesť k sťaženiu rozhodovania spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu tak tomu nie je, pretože údaje o počte splátok a o ich splatnosti umožňujú spotrebiteľovi bez potreby špeciálnych znalostí či zručností a bez osobitej pozornosti či vynaloženia neprimeraného úsilia len jednoduchým úsudkom termín konečnej splatnosti, pokiaľ by aj bol popri údajoch o počte splátok a ich splatnosti preňho vôbec dôležitý, odvodiť. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti poznamenáva, že potreba vyjadrenia exaktného údaja o konečnej splatnosti úveru bude opodstatnená len v prípadoch, keď sa spôsob splácania úveru alebo i ďalšie úverové podmienky vyznačujú takými zvláštnosťami, ktoré jednoduchú určiteľnosť konečnej splatnosti neprimerane sťažujú.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd naproti úsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že úverová zmluva obsahuje žalobkyňou postrádané náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písmen f) a k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase jej uzavretia. I napriek tejto právnej vade je však napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o istinu uplatnenej pohľadávky v konečnom dôsledku vecne správne, nakoľko posudzovaný úver poskytnutý žalobkyňi je bezúročný a bezpoplatkový z iného, súdom prvej inštancie konštatovaného dôvodu.

16. Súd prvej inštancie totiž podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tiež s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

17. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) veta pred bodkočiarkou zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej aj „cit. zákon“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tiež ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Podľa § 2 písm. i) cit. zákona ročnou percentuálnou mierou nákladov sa pre účely tohto zákona rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

19. Podľa § 2 písm. g) cit. zákona celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa pre účely tohto zákona rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

20. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

21. Súd prvej inštancie v otázke rozsahu celkových nákladov spojených s úverom dospel k správne skutkovému zisteniu (v bode 35 odôvodnenia), že pri poskytnutej peňažnej sume 1.284,25 €, výške mesačnej splátky 80,37 € a počte splátok 42, predstavuje RPMN viac než 90 % (92,98 %). Je nepochybné, že žalovaný naproti súdu prvej inštancie pri výpočte údajov o RPMN úverovej zmluve (68,83 %) vychádzal z výšky úveru 1.500 €. K tejto sume žalovaný nesporne dospel súčtom žalobkyni skutočne poskytnutej peňažnej sumy úveru 1.284,25 € a odplaty za službu odkladu splátok v sume 215,75 €, ktorú si podľa jedného zo zmluvných ustanovení od úverovej sumy odpočítal. Podľa zmluvného vymedzenia odplata za službu odkladu splátok mala byť zaplatená dopredu vo výške takmer troch splátok, o možnosť odloženia ktorých v konečnom dôsledku ide a okamžite mala byť započítaná na poskytnutú úverovú sumu. Pritom nárokovateľným z pohľadu žalobkyne mal byť odklad troch splátok len pri jej dlhodobej pracovnej neschopnosti a inak odklad splátok podliehal súhlasu žalovaným. Logicky sa vynára otázka, akú to výhodu či hodnotu vlastne možnosť odkladu splátok pre žalobkyňu predstavovala? Pokiaľ by si totiž žalobkyňa odplatu za službu možnosti odkladu troch splátok vo výške rovnajúcej sa takmer týmto trom splátkam ponechala, za predpokladu ak by nepotrebovala odložiť splátky, peniaze by jej zostali a ak by sa predsa len dostala do finančných ťažkostí, takto ušetrené peniaze by mohla použiť na splatenie ohrozených splátok. Podľa názoru odvolacieho súdu sa v skutočnosti zo strany žalovaného nejedná o službu, ale len o spôsob, akým skreslil podmienky poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa tak, že RPMN je v danom prípade 92,98 % a nie v zmluve vyjadrených 68,83 %.

22. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

23. Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Cit. zák. ustanovenia zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným a teda neplatným je tiež i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil

so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas, a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, a povinnosťami na ňom viaznúcimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzročený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné nazerať aj na zmluvnú podmienku dohody o službe odkladu splátok. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez adekvátnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notoriou, že dodávateľia predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalobkyňa rozhodne nemala objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický ani iný dôvod, pokiaľ by o dohode o službe odkladu splátok bolo jednané, a to korektne natoľko, aby tomu i porozumela a pokiaľ by i mala reálne na výber, aby na túto podmienku pristúpila. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že na ňu spotrebiteľ pristúpi na osobitnom formulári a v ktorom vyhlási, že na ňu pristúpil dobrovoľne. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív úver so službou odkladu splátok a ten istý úver bez tejto služby, vyberie tú prvú napriek tomu, že preňho nemá akýkoľvek hodnotový význam a len zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná.

25. Riadiac sa týmito úvahami, odvolací súd sa stotožňuje so správnym záverom súdu prvej inštancie, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.

26. Súd prvej inštancie v konečnom dôsledku správne uzavrel, že vzhľadom na domnienku o bezúročnosti a o bezpoplatkovosti úveru bola žalobkyňa povinná žalovanému plniť v rozsahu len poskytnutých peňažných prostriedkov z úveru v sume 1.284,25 €, a nakoľko v skutočnosti žalovanému zaplatila sumu 3.060,- €, čo do sumy 1.775,75 € sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 ods. 1 OZ a je preto povinný žalobkyni túto sumu vrátiť v zmysle ust. § 457 OZ. Odvolací súd z týchto dôvodov, majúc na zreteli zvlášť i požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie prípadných nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (porov. napr. rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku), s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok v časti napadnutého vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.775,75 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne od 12.5.2018 do zaplatenia, a tiež vo výroku o trovách konania, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalobkyne v spore (pozn.: neberúc do úvahy príslušenstvo pohľadávky, keďže netvorilo samostatný predmet konania ani argumentačnej pozornosti strán).

27. Záverom odvolací súd poznamenáva, že vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé súdne konanie Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach sformuloval záver, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

28. Inak odvolací súd posúdil správnosť napadnutého rozsudku v časti rozhodnutia o úrokoch z omeškania. Vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku žalovaný v odvolaní celkom opodstatnene vytýkal nedostatky odôvodnenia rozsudku a správne tiež argumentoval, že nakoľko splatnosť plnenia nebola v danom prípade daná inými právnymi skutočnosťami, je potrebné ju vyvodiť s použitím ust. § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobkyňa v spore netvrdila a nestala sa zrejmom ani inak skutočnosť, aby žalovaného o plnenie požiadala. Rovnaké účinky ako výzve na plnenie však právna prax pripisuje doručeniu žaloby žalovanému, k čomu v danom prípade podľa obsahu spisu došlo dňa 10.5.2018 (č.l. 15). Nasledujúceho dňa bol žalovaný povinný plniť s následkami včasného plnenia a nakoľko tak neurobil, dňom 12.5.2018 sa s plnením svojho záväzku na peňažné plnenie ocitol v omeškaní. Odvolací súd preto ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok v časti rozhodnutia o úrokoch z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.775,75 € za obdobie od 12.5.2018 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti vyhovujúceho výroku, nakoľko procesné podmienky konania boli inak splnené, nesprávnosť rozhodnutia o úrokoch z omeškania spočívala vo svojej podstate len na právnej vade a pre rozhodnutie bol daný dostatočný skutkový podklad, odvolací súd pristúpil v súlade s ust. § 388 CSP k zmene vecne nesprávneho rozhodnutia o úrokoch z omeškania tak, že žalobu o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.775,75 € za obdobie od 9.3.2016 do 11.5.2018 do zaplatenia, ako nedôvodnú zamietol.

29. V súlade s ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP odvolací súd priznal v odvolacom konaní plne procesne úspešnej žalobkyni nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania proti žalovanému. Odvolací súd poznamenáva, že úroky z omeškania, v ktorých bola žalobkyňa v odvolacom konaní sčasti procesne neúspešná, netvorili samostatný predmet odvolacieho konania, ani argumentačnej pozornosti strán, preto nemožno dovodiť, že žalobkyňa v tomto rozsahu nemala vo veci úspech.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej

neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).